

191 22-III-57

PROLETARIS DE TOTS ELS PAISOS UNIU-VOS

Rebaldí

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 180 - Barcelona, febrer del 1957

Preu: 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 37, 39 i 43 metres, des de les 7 de la tarda fins a les 12 de la nit, amb un breu interval de dos minuts cada mitja hora.

Els diumenges transmet, a més, de les 12 a 1,30 de la tarda per ones curtes de 26, 28 i 29 metres i de les 2,30 a 3 de la tarda per ones de 26 metres.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

EL BOICOT DELS TRANSPORTS URBANS, DE GENER DARRER

UN GRAN PAS ENDAVANT PEL CAMI DE LA RECONCILIACIO I DE SOLIDARITAT CATALANA

Amb la grandiosa manifestació de boicot dels transports urbans, el passat mes de gener, la classe obrera i el poble de Barcelona han donat un gran pas endavant pel camí de Solidaritat Catalana i de la reconciliació dels espanyols.

«Les accions de Barcelona —es diu en la declaració del Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya, del 28 de gener,— han commogut Espanya entera, han provocat manifestacions antifranquistes a Seville, Madrid i altres ciutats, han impulsat la unitat del poble, li han honat més consciència de la seva força i li han mostrat el camí pel qual pot arribar no solament a imposar les seves reivindicacions econòmiques, sinó també a la supressió pacífica de la dictadura i a la conquesta de la democràcia».

Els dies 7 i 8 de febrer, el poble madrileny ha représ l'exemple de Barcelona i, solidaritzant-se amb el poble barceloní, ha realitzat també una poderosa manifestació pública contra la dictadura franquista. Les manifestacions de Barcelona i Madrid segellen rotundament la solidaritat que uneix els pobles català i castellà, tots els pobles hispànics, en la lluita comú contra la mateixa tirania i per la llibertat de tots.

Així es confirma brillantment un fet de gran importància, que passades accions posaven ja de manifest i que el Primer Congrés del P.S.U. de Catalunya recollí en les tesis polítiques, afirmant que «en la present situació d'Espanya es donen condicions favorables per a una reconciliació duradora dels catalans i de tots els espanyols».

L'acció del poble madrileny de solidaritat amb el poble barceloní, com l'abril de l'any passat els obrers de l'«ENASA», «La Maquinista» i altres empreses de Barcelona que, en declarar-se en vaga per llurs reivindicacions, se solidaritzaven amb la lluita encetada pels obrers bascos i navarresos, tot prova l'existència d'una voluntat d'acció comú altament conscient dels pobles de tot Espanya. Tota acció, no importa en quin indret del país es realitza, forma part de la lluita antifranquista comú i arreu és saludada com a tal, convertint-se en nou estimul per a tots plegats.

El poble català, l'aportació del qual és ja considerable, pot aportar encara més a la lluita comú per l'establiment de la democràcia a Espanya. Les condicions polítiques ja madures en el si del nostre poble li en donen la possibilitat.

En les tesis polítiques del Congrés del P.S.U. s'afirma l'existència d'aquesta possi-

bilitat, dient: «El Partit Socialista Unificat de Catalunya considera que en el moment actual han madurat les condicions necessàries per a que les forces patriòtiques de Catalunya, posant fi a les dissensions, recors i recels sorgits de la guerra civil, ens poguem proposar de retrobar-nos i d'unir-nos en una àmplia SOLIDARITAT CATALANA».

El moviment de boicot tan unànimement realitzat pel poble barceloní ha posat de manifest, ha fet sortir a la llum pública, els elements en els quals es basava el Congrés del P.S.U. per a fer l'esmentada afirmació. Fins que no s'ha produït el moviment, les afirmacions del P.S.U. sobre l'existència de nuclis polítics despresos del franquisme i actualment activament oposats a la dictadura de Franco i Falange es podia posar en dubte per aquells que es conformen de guaitar superficialment el panorama polític català. Avui, aquest fet ha esdevingut tan visible que ningú ja no el pot negar. Els que fins ara no l'han volgut tenir en compte hauran de revisar llurs actituds i és d'esperar que ho facin de manera favorable per a tots.

El P.S.U. fou el primer a fer circular fulls clandestins cridant a la realització del moviment. La seva confiança que altres forces també s'hi sumarien era una

confiança fonamentada en una apreciació justa de la situació, com els fets ho han demostrat. El contingut dels diversos fulls, tot i enfocar la situació des d'angles diferents i expressar matisos diversos en cada cas, mostra amb la plena coincidència en l'essencial que comunistes i anarco-sindicalistes, catòlics i nacionalistes, monàrquics i republicans, ens hem trobat units en la pràctica per a cridar i fer efectiu el boicot dels transports urbans.

Donades les condicions de la dictadura franquista, l'acció dels diversos nuclis i forces ja actives topa amb fortes dificultats per a manifestar-se clarament. Després del moviment aquesta situació canvia de fet. Es el propi Acedo Colunga el que, en reprimir el moviment, fa que el poble vegi amb més claredat que mai la gran amplitud del ventall polític que representen els homes que el Governador ha fet empresonar.

Si el Congrés del nostre Partit afirmava ja madures les condicions per al retrobament de les forces patriòtiques del poble català i per a la creació d'una àmplia «Solidaritat Catalana», el moviment de gener ha posat en evidència aquesta maduració i la repressió franquista, ben lluny dels seus propòsits, la fa avançar (Passa a la pàgina 2.)

LA RADIO, LA PREMSA I ELS BARCELONINS

Durant onze dies, el poble de Barcelona ha realitzat unànimement una grandiosa manifestació de protesta contra l'encariment de la vida i contra el règim de dictadura, per la llibertat. Què n'han dit la premsa i la ràdio?

La ràdio no n'ha dit res. La premsa no ha publicat altra cosa que les notes del Governador i uns comentaris dictats per a insultar els barcelonins.

A Madrid, Sevilla, Còrdova, València i altres ciutats, la població també ha realitzat grans moviments de boicot dels transports urbans per a manifestar els anhels de llibertat i benestar i en solidaritat amb el res ni per la ràdio ni per la premsa locals. poble de Barcelona.

I els barcelonins no n'han pogut saber Per saber alguna cosa calia escoltar Ràdio Espanya Independent i ràdios estrangeres o bé trobar la premsa clandestina o l'estrangera.

Per què la ràdio i la premsa local no han informat d'aquests importants esdeveni-

ments? Quines cròniques tan interessants i tan vives no es podien fer!

La qüestió de la llibertat de premsa es posa cada cop més com una veritable necessitat. Els periodistes barcelonins, de premsa i ràdio, hauran estat els primers a sentir aqueixa necessitat. També ells han boicotejat el transport. També ells han anat a peu a les redaccions i als diversos indrets on recullen informació.

Més que en altres ocasions, els periodistes hauran sentit veritable dolor de poder informar lliurement i objectiva. Més que en altres ocasions hauran sentit a llur damunt el pes aplastant de la censura i de la prohibició d'informar.

Els periodistes han de lluitar amb tot el poble per la llibertat de premsa, per la llibertat d'informació. Amb llurs articles, cròniques i comentaris han de pugnar per expressar lliurement llurs criteris mantenint una pressió constant orientada a obtenir la llibertat de premsa com una de les llibertats democràtiques per les quals lluita tot el poble.

(Ve de la primera pàgina)

encara més. El poble català pren consciència més completa que la reconciliació necessària per a acabar amb la dictadura franquista esdevé ja un fet en la pràctica.

Aquells que, de dreta o d'esquerra, es vulguin oposar encara a la reconciliació que els comunistes preconitzem, es trobaran més desarmats que mai davant del poble. Com es podrien mantenir odis i recels entre forces i persones que, unides per un mateix anhel actual, fan front a les mateixes forces de repressió? Quan Acedo Colunga ha empresonat comunistes i catòlics, anarquistes i nacionalistes, homes de l'Esquerra i de la Lliga, gent de totes les classes i de totes les opinions, com no unir-se tot el poble per a exigir l'liberament immediat?

La lluita per a donar forma a les aspiracions unitàries del poble català s'ha de posar ara en termes nous. Certes concepcions estretes que neixien de la desconfiança mútua han de cedir el terreny a noves concepcions que recolzin en la confiança de saber que menem una lluita comú endegada a l'assoliment pacífic dels mateixos objectius essencials.

El P.S.U. de Catalunya crida les altres forces obreres i republicanes a no veure solament maniobres en l'acció antifranquista de les distintes forces de dreta. Les dretes han de dissipar llur temor que les forces d'esquerra estiguin guiades per l'esperit de revenja. Uns i altres hem d'esforçar-nos per destacar les coincidències que, com hem vist, el moviment ha fet ressaltar amb més relleu que mai.

Si ho fem així, àdhuc mentre no arribem encara a formalitzar una coalició política, la confiança recíproca s'acribrarà i la coordinació de l'acció d'uns i altres s'anirà establint. En realitat, el moviment de boicot als transports urbans demostra que la coordinació pot existir en la pràctica.

Prendre consciència clara d'això és d'una gran importància puix que, en contribuir a reforçar la unitat d'acció del poble català, també fa avançar en el camí de més comprensió i més coordinació entre les forces polítiques de tot Espanya, en un moment culminant de crisi del règim al qual es vol posar fi.

L'agudització de les contradiccions en els medis més lligats al franquisme, en el mateix del Govern, són ja del domini públic. Tot pas endavant en la reconciliació i la comprensió entre les forces que avui s'oposen a la dictadura farà encara més insolubles aqueixes contradiccions que minen el règim i estan a punt de fer-lo esclatar. La perspectiva d'una solució pacífica, comptant amb el recolzament de totes les forces polítiques que maldem per fer-la possible, ha d'estimular l'acció dels que avui es troben en millors condicions per a preparar els canvis.

L'acció combinada de Barcelona i Madrid, acció pacífica i d'unitat, és l'expressió de la voluntat ferma, no solament de barcelonins i madrilenys, sinó de la gran majoria del poble de tot Espanya. En les condicions actuals, com es diu en la declaració del Partit Comunista d'Espanya, del 9 de febrer, «els que avui tenen poca força per a donar a Franco l'ordre d'anar-se'n, obrint així camí lliure a la voluntat nacional, tenen la possibilitat de fer-ho amb totes les garanties que la totalitat de les forces polítiques espanyoles, des de la dreta a l'extrema esquerra, actuen amb el fi d'imprimir un caràcter pacífic a la transició».

És evident que a Catalunya hi ha elements polítics, dirigents sindicals, personalitats catòliques, que ja fa temps que

ELS INTERESSOS DE LA BURGUESIA COINCIDEIXEN AMB L'INTERES DE LA CLASSE OBRERA I DEL POBLE

Davant de l'oposició creixent i cada cop més unida de la immensa majoria del poble, el franquisme malda per multiplicar les baralles i els enfrontaments entre les diverses capes i classes de la població, principalment entre les masses treballadores i les distintes capes de la burgesia nacional.

Tal és, per una part, el sentit que ha inspirat les últimes disposicions en la legislació del treball, autoritzant l'acomiadament d'obers. Així, pensa el franquisme, la burgesia petita i mitjana trobarà satisfacció en les mesures del règim i es dedicarà, no a combatre el Govern franquista, sinó a combatre els treballadors, a imposar-los una impossible productivitat i a acomiadar els obrers més conscients, capdavanters en la defensa dels interessos propis i de llurs companys de treball.

D'aquesta manera, l'agudització de les lluites entre obrers i patrons deixarien tranquil el règim i l'oligarquia franquista, tan culpable de l'extremada explotació dels treballadors com de les dificultats creixents de la burgesia no monopolista.

Es evident que els treballadors defensaran en cada cas llurs interessos i que s'uniran encara més en la lluita per llurs reivindicacions i contra tota mesura de represàlia patronal. I també és evident que si la petita i mitjana burgesia, que cada cop apareix més unida i simpatitzant amb les accions antifranquistes del poble, es deixés atrapar en el parany de la mesura esmentada, lluny de defensar els seus veritables interessos tal com es posen en el moment actual, no faria altra cosa que posar dificultats a la lluita per la llibertat i la democràcia, en la que coincideixen en el més essencial els seus interessos i els de les masses treballadores del poble català.

Veus aquí algunes qüestions, per canviar les quals poden coincidir i coincideixen la classe obrera i la burgesia no monopolista, coincidència en la que es basa la possibilitat d'una àmplia Solidaritat Catalana, proposada pel P.S.U.

Del 1950 al 1956, la recaptació fiscal per tota mena de conceptes ha passat de 16,687 milions de pessetes a 37,158 milions, és a dir, molt més del doble. En 1956 la recaptació ha estat de 5,547 milions més que en 1955. I com diu «Espanya Económica», del 26-1-57, això ha estat possible gràcies a «l'elasticitat del nostre sistema tributari».

Si es té en compte les exempcions d'impostos i contribucions que s'acorden a les empreses de l'INI i a les grans empreses monopolistes, ressurten encara més el fet de l'enorme càrrega tributària que plana sobre les empreses petites i mitjanes, encarrint llur producció.

Una altra qüestió és la inflació. De desembre del 1955 a desembre del 1956, la circulació fiduciària ha passat de 47,045 milions a 55,821 milions de pessetes, baten tots els rècords d'augment, expressant l'encariment enorme de les matèries bàsiques, xuclant el poder adquisitiu de les masses populars, entravant encara més la sortida de mercaderies per al mercat exterior.

es venen pronunciant en favor de canvis pacífics i democràtics, que tenen gran influència en els medis que es poden plantejar el donar a Franco l'ordre d'anar-se'n.

Tota acció en una tal direcció tindrà el recolzament segur de les masses obreres i populars de Catalunya i contribuirà poderosament a la reconciliació dels catalans.

Segons l'economista A. Martí Michelena («La Vanguardia», 3-2-57), l'exportació de manufactures de cotó va declinant. De 16'2 milions de dòlars en 1952 baixa a 14'6 en 1953, a 11'3 en 1954, a 8'09 en 1955 i a 7'8 en 1956.

Enguany han aparegut novament les restriccions elèctriques i la indústria catalana ha estat la primera a patir-ne les conseqüències.

Totes aquestes qüestions són ben concretes. Pensar que això es pot resoldre amb una explotació més brutal de la mà d'obra i acomiadam obrers seria una bogeria. La línia que el franquisme proposa a la burgesia no monopolista no pot ni rebaixar els impostos, ni aturar la inflació, ni elevar la capacitat adquisitiva del comerç interior, ni furnir nous mercats a l'exterior, ni facilitar nova maquinària, ni evitar les restriccions elèctriques.

Ben al contrari. La línia que el franquisme voldria imposar als industrials catalans menaria a una ràpida intensificació de l'atur forçós, a més privacions per a les masses populars. De retruc, aguditzaria la crisi de vendes augmentant les dificultats de l'economia catalana i accelerant la desaparició d'industrials i comerciants, per a profit exclusiu d'uns quants trustos —els Muñoz, la SNIACE, la FE-FASA— la rapacitat dels quals es combla, malgrat la disminució del mercat, amb l'arruïnament de desenes i centenars d'empreses no monopolistes.

Aquesta no pot ésser la línia de la petita i mitjana burgesia catalana. La classe obrera ofereix a tot el poble una altra via, una via de reconciliació, de progrés i de llibertat. El recent Congrés del P.S.U. de Catalunya ha elaborat un Programa d'àmplia Solidaritat Catalana en el qual es proposen autèntiques mesures per al redreç de l'economia nacional. Amb aquestes mesures hi podem coincidir obrers i burgesos puix que tendeixen a una veritable expansió industrial i comercial, basada en l'elevació del nivell de vida de tot el poble.

De fet, aquesta coincidència es manifesta ja en la pràctica en lluitar uns i altres contra la política del règim, contra els impostos, la inflació i l'encariment del cost de la vida, contra l'aïllament d'Espanya d'una gran part del món, contra la supeditació política i econòmica del franquisme a les decisions dels Estats Units, contra els privilegis irritants de les grans empreses monopolistes.

La burgesia no monopolista catalana ha de seguir el camí ja emprés d'oposició a la dictadura franquista i mantenir la unitat d'acció amb la classe obrera per una veritable solució als problemes vitals posats davant del poble català i del poble de tot Espanya.

Aquesta coincidència i unitat d'acció, existent ja en la pràctica, s'ha de seguir reforçant per tal d'escurçar la durada de l'actual situació insostenible i accelerar l'arribada del moment en què, posant fi a la dictadura franquista, els pobles hispànics tornaran a gaudir de llibertat.

Es en tal direcció que el P.S.U. de Catalunya crida el poble català a mantenir-se unit i a recolzar tota mesura que tendeixi a apartar la camarilla franquista del poder, a substituir-la per un govern de tipus liberal que decreti una amnistia política efectiva, que restableixi les llibertats públiques sense cap discriminació i que s'esforci per a millorar efectivament les condicions de vida del poble.

LA UNITAT QUE NECESSITEM

Per Miquel NADAL

El boicot dels transports públics, mantingut unànimement durant onze dies pel poble barcelonès, ha estat una poderosa manifestació de protesta contra l'encariment de la vida, contra la política anticatalana, antinacional, del general Franco.

Aquesta gran acció dels ciutadans barcelonesos representa una aportació extremament valuosa als esforços que s'estan realitzant a Catalunya i arreu d'Espanya per tal de fer possible la solució pacífica dels greus problemes econòmics i polítics creats per la dictadura, problemes que s'agregen diàriament.

El gran cop que Barcelona acaba d'assetjar al règim franquista accelera la descomposició i la crisi general en què el règim es debat i prepara noves i més importants batalles contra la tirania.

La lluita del poble barcelonès ha tingut una profunda repercussió en tot el país i el seu exemple ha inspirat les protestes de Sevilla i el magnífic boicot del transport públic realitzat a Madrid els dies 7 i 8 de febrer.

Les forces antifranquistes catalanes tenim el deure i la necessitat d'analitzar aquest important moviment de protesta, de comprendre la seva profunda significació, d'aprendre en els seus múltiples ensenyaments, si volem donar una encertada continuïtat a la lluita contra la dictadura, si volem salvar els obstacles que s'oposen a la realització dels anhels populars i nacionals, manifestats d'una manera tan rotunda.

Com a trets fonamentals de la impressionant protesta destaquen: el seu contingut polític essencialment antifranquista; la seva amplària, la participació de tots els estaments socials i els distints grups polítics que representen; el seu caràcter pacífic, denominador comú de la voluntat generalitzada d'obtenir els canvis necessaris pel camí de la reconciliació nacional, aïllant i liquidant l'esperit de guerra civil i de violència, encarnat per la dictadura.

Es difícil de sobreestimar la grandesa i la transcendència dels onze dies de manifestació antifranquista de Barcelona. La significació d'aquesta lluita, en la qual han participat més d'un milió d'habitants de la nostra capital, està en el fet que no és solament una expressió del descontent regnant, sinó el resultat de l'activitat i de l'orientació coincidents de les forces catalanes antifranquistes de dreta i d'esquerra. Ha estat l'obra de la iniciativa, del sacrifici i de l'acció conscient de tota la població, que ha posat de relleu la seva repulsa unànime a la dictadura, ensems que el seu alt nivell de consciència, la seva maduresa social i política.

Convé assenyalar el paper primordial que ha jugat la classe obrera, encapçalada pel seu Partit, en la preparació i realització de la protesta, ben conegut pels barcelonesos. El Partit Socialista Unificat de Catalunya fou el primer a cridar a manifestar-se contra la dictadura en el terreny concret del boicot del transport públic, recordant l'experiència del 1951.

Desenes de milers de fulls signats pel nostre Partit foren repartits des de finals de desembre en fàbriques i tallers, a la Universitat, a les oficines, a les barriades. Els dies que precediren el boicot i durant aquest, els comunistes estiguèrem en els primers rengles dels organitzadors de la lluita del poble barcelonès i, convençuts que només l'acció unida de totes les forces d'oposició pot derrotar la dictadura, vam ésser els més fervents defensors de la unitat, propiciant-la per tots els mit-

jans al nostre abast, particularment afirmant el caràcter pacífic antifranquista del moviment, guanyant les masses treballadores en favor d'aquesta concepció pacífica de la protesta.

Els obrers i obreres de Barcelona, els treballadors, van ésser els que, la matinalada del 14 de gener, iniciaren l'acció donant-li l'enorme força de llur participació en massa, participació mantinguda durant onze dies, suportant amb admirable fermesa tots els sacrificis, sense cedir davant de les amenaces i sense caure en les provocacions reiterades cada dia pel funest Acedo Colunga i els seus esbirros.

En destacar el valor de la participació de la classe obrera i del seu Partit en la gran protesta barcelonesa, no pretenem pas monopolitzar els lloers que corresponen al poble de Barcelona en el seu conjunt, a totes les forces d'oposició que han sostingut el moviment de protesta, que han intervingut en la seva preparació i en el seu desenrotllament.

El P.S.U. de Catalunya concedeix extraordinària importància a la participació dels universitaris al boicot, a llur coratjosa lluita contra la dictadura i per la llibertat, que ha convertit la Universitat en un baluard de la Catalunya antifranquista. Apreciem justament la importància de la participació dels intel·lectuals, dels empleats i funcionaris, de les capes mitjanes de la població, dels sectors de la burgesia industrial i comercial, tots enfrontats amb la dictadura, afectats seriosament per la crisi econòmica i per la falta de llibertats polítiques. Concedim una particular significació a l'actitud favorable observada per l'Església i per l'Exèrcit envers l'acció del poble. Caps i oficials de l'Exèrcit han aconsellat als soldats que se solidaritzessin amb la població barcelonesa ensems que ells mateixos també ho feien. Sacerdots i certes dignitats eclesiàstiques han donat llur suport al boicot.

La prova que tot Catalunya està contra la dictadura del general Franco ha estat feta. La vida mateix ha demostrat que la unitat d'acció de totes les forces catalanes per objectius polítics i econòmics comuns és possible i que, com ho deia un dels fulls procedent d'un important grup catòlic, que va circular durant els dies del boicot, «aquesta unitat és la nostra força».

Nosaltres proclamem amb íntima satisfacció que, si bé l'organització clandestina del P.S.U. a Barcelona ha estat un centre directiu actiu de la manifestació antifranquista, també han actuat paral·lelament altres centres dirigents de les diverses forces d'oposició, tant de dretes com d'esquerres, orientant i dirigint la gran acció. Ha ressaltat el fet que, àdhuc sense existir cap acord prèviament establert ni la coalició política que caldria, totes les forces catalanes d'oposició, impulsades per la realitat objectiva, per la coincidència d'interessos fonamentals de les distintes classes i capes socials, hem actuat en una mateixa direcció, recolzant-nos i complementant-nos mutuament.

El resultat ha estat la grandiosa protesta d'onze dies, aquesta unitat total del poble barcelonès, que posa de relleu com, si la unitat realitzada en els carrers de la nostra capital s'eleva i arriba a coordinar l'activitat de totes les forces polítiques d'esquerra i de dreta per a l'assoliment dels objectius comuns, la dictadura

del general Franco no es podrà mantenir. Les forces que han de substituir el règim franquista caduc i en descomposició estan ja prestes de fet per a fer-se càrrec pacíficament de la governació del país, per a obrir a Catalunya i a tot Espanya a través de les mesures escalonades que siguin necessàries les prometedores perspectives d'entesa nacional i de llibertats democràtiques, entre les quals les llibertats que Catalunya reclama com a nació.

L'experiència que comentem planteja davant de les persones responsables de les diferents forces d'oposició de Catalunya el deure inexcusable d'establir bases d'entesa de coordinar les nostres accions per a desenrotllar la lluita pacífica de tots els catalans contra la dictadura, multiplicant les demostracions antifranquistes, creant la **Solidaritat Catalana** que ha proposat el Primer Congrés del P.S.U. i que els comunistes entenem en l'esperit que ha simbolitzat el boicot dels transports urbans pel poble barcelonès.

Per a que la unitat que necessitem tingui prompta i plena realització, com ho desitja el nostre poble, no han d'existir barreres de falsos temors al demà, ni s'ha de posar en primer terme allò que ens pot separar. Pel que fa als comunistes, el nostre comportament és conegut. La nostra acció no ha cessat mai. En ella i, particularment, en el curs de les últimes accions de masses en les quals hem actuat forces diverses, la nostra activitat pràctica ha pogut ésser jutjada per tots. El caràcter seriós i responsable del nostre comportament, la nostra lleialtat envers les altres forces de l'oposició, el nostre respecte a llurs opinions i interessos legítims, el nostre esforç per afavorir l'apropament i la col·laboració entre les forces d'esquerra i de dreta, la nostra voluntat d'evitar la violència i d'obtenir els canvis pels quals tots estem interessats per mitjà de la unitat i de l'acció pacífica, totes aquestes coses apareixen com una norma constant de la nostra política i de la nostra activitat pràctica.

Consegüentment, el Partit Socialista Unificat de Catalunya, ensems que s'adreça a les forces antifranquistes catalanes oferint la seva disposició a entrar ràpidament en relació amb elles per a establir els compromisos polítics necessaris, reitera la seva disposició a recolzar tota acció favorable als interessos del nostre poble.

La primera gran batalla que hem d'emprendre junts i per la qual seria important de coordinar l'acció de tots és la defensa de les víctimes de la repressió realitzada pel Governador, Acedo Colunga.

Obrers, estudiants, intel·lectuals, advocats, homes i dones de professions diverses, han estat detinguts, maltractats i empresonats. Militants i dirigents del nostre Partit i de les altres forces polítiques d'oposició han estat sotmesos a la brutalitat policiaca i privats de llibertats per llur participació a la gran manifestació de protesta de tot el poble.

El deure que ens incumbeix a tots és l'organitzar llur defensa, obtenir llur alliberament, portar aquesta batalla al terreny legal i en escala nacional.

Des d'aquesta primera base d'acció comú, que a tots ens és entranyable, podem ampliar, desenrotllar i donar formes concretes a la nostra coordinació, als nostres compromisos.

El P.S.U. de Catalunya ho desitja vivament i farà tot allò que depengui d'ell per l'assoliment d'aquests objectius.

UNA CIVICA MANIFESTACIO DE PROTESTA

Als pocs dies del desigual augment de salaris que la lluita de la classe obrera havia assolit arrencar del govern el passat mes de novembre, diverses reunions que tingueren lloc en les anomenades seccions socials dels Sindicats testimoniaren que el discontent general dels treballadors no s'havia apaivagat. Les dels sindicats de la Construcció i del Tèxtil foren en aquest aspecte particularment reveladores.

Els preus, des de ben abans de Nadal havien accelerat llur puja continuada, que encara no ha cessat. El discontent dels treballadors, del conjunt de la població, es manifestava arreu: als mercats, a les tendes, en les cues, on les dones es planyien amb energia; a les fàbriques i tallers, a les oficines, on els obrers, empleats i funcionaris constataren que cada fi de setmana a de mes era més anguniós. En els mercats, sobretot al Born i a la Boqueria, s'havien produït alguns aldarulls i la policia hi patrullava i hi mantenía piquets gaire bé en permanència.

Els preus de la carn s'havien fixat a 36, 27 i 17 pessetes el quilo, segons les qualitats, però de l'última no se'n trobava mai... Les dones treballadores constataren una vegada més, a la plaça, la desvergonyida demagògia del Governador. A les peixeteries, en uns dies, les sardines —sovint darrer recurs de les taules dels treballadors— havien passat de 9 a 25 pessetes el quilo!

La gent deia amb frase gràfica: «Tot puja, des dels «palillos» fins a les llimonades...» I els comentaris es feien indignats: «Però, a on anem a parar?»

Després de l'augment dels lloguers, per a principis de gener, i d'haver-se

doblat el preu del petroli, el dia 7 de gener començaven de nou a Barcelona les restriccions elèctriques que, com sempre, afectaven sobretot als petits i mitjans industrials.

Això constituí una nova confirmació de la llastimosa política econòmica del règim i de les seves catastròfiques perspectives.

Tal són alguns dels aspectes de la situació a Barcelona en aquestes setmanes.

Però no seria just de creure que l'origen de les jornades barcelonines de boicot i el seu unànime desenvolupament es troba exclusivament en aquest viu malestar ciutadà davant de les creixents dificultats de la vida diària, per la puja dels preus i els salaris insuficients, davant l'espiral de la inflació.

El boicot —tots els seus aspectes així ho han palesat— tingué més a més un caràcter pregonament polític.

Els comentaris que corregeren per Barcelona en el transcurs d'aquests dies, especialment els que feien referència a la crisi interna del govern, i igualment les resoludes manifestacions dels estudiants a dins i fora de la Universitat, dirigides contra el govern i reclamant llibertat, han estat clares mostres de la maduresa de l'opinió i de la creixent consciència que té el nostre poble que la sortida a aquesta situació exigeix canvis polítics que obrin el camí a un ampli desenvolupament democràtic.

COM VA COMENÇAR EL MOVIMENT

Quan el Governador civil es va decidir, el dia 9 de gener, a posar en vigor la puja dels tramvies i a aplicar les noves tarifes es creia que les seves maquinacions li donarien el resultat recercat.

En els dies anteriors, valent-se del pretext de l'explosió d'una bomba en el Monument de la Victòria Acedo Colunga va desplegar la policia per tota la ciutat, com si Barcelona estigués en estat de siti. Nomdroses forces, ostensiblement armades, estacionaven en diversos punts cèntrics de la capital i, sobretot, a les barriades obreres, Sant Andreu, Poble Nou, Sans, etc...

Cautelosament, el Governador havia deixat passar un i altre dia sense aplicar la puja i el dia 9, després d'aquest desplegament de forces que res no justificava, els barcelonins es trobaren de bon matí amb les noves tarifes, tant els que agafaven el tramvia, com els que prenién el metro o l'autobús, sense previ avís ni per part de les companyies ni de la premsa. Però ja aleshores, en aquell primer dia de la puja de les tarifes, aparegué clarament que els ciutadans de Barcelona no es deixarien ni impressionar per la mobilització policiaica, ni engatussar per les maniobres d'Acedo Colunga.

Foren moltes les persones que aquell matí, en anunciar-los el cobrador el nou preu del bitllet, espontàniament el rebutjaren i baixaren del tramvia o autobús, fent el trajecte a peu. En cada cotxe sorgien discussions i protestes que eren acompanyades de l'assentiment de tots els passatgers. No mancaven veus que deien: «El que cal és fer com ara fa sis anys...» A vegades, comentaris com aquest es feien

en presència d'alguna perella de la policia armada, que estava en la plataforma.

L'alerta donat pel P.S.U. de Catalunya des de finals de desembre, amb desenes de milers de fulls, cridant al boicot tant aviat com es fes efectiu l'augment anunciat de les tarifes del transport urbà, obtenia els primers resultats.

Molts treballadors, referint-se a l'augment de salaris del mes de novembre i a la continuada puja de tots els preus, deien: «Ja n'hi ha prou...!» i baixaven també del tramvia. A la plaça Urquinaona, en un dels grups que es formaren en la parada de la línia de Sant Andreu, un jove treballador s'exclamava: «Quatre viatges al dia em representen al cap del més cinc duros; me n'han apujat deu... Total que amb la puja dels tramvies se n'evapora la meitat; sense contar les altres...»

De fet, a partir del mateix dia, la consigna del boicot sé stenqué per la ciutat i fou l'objecte central de les converses en els llocs de treball, en els mercats, tendes i veïnats.

«Cal fer com en 1951...» Aquests mots el mateix dia 9 recorrien ja tot Barcelona. Tots els ciutadans barcelonins esperaven amb dalit que aquesta consigna es materialitzés amb crides concretes assenyalant el dia per a començar la protesta i el boicot.

MILERS DE FULLES CLANDESTINES

A partir del dia 9 mateix els fulls clandestins començaren a circular amb profusió. Ultra les fulles signades pel

P.S.U., difoses a milers, en sortiren d'altres, fetes a màquina o a ciclostil, àdhuc a mà. També en circularen d'impresos. Pot dir-se que el dissabte no hi havia cap lloc de treball gran o petit, mercat, tenda, on no hagués circulat aquesta a aquella fulla i on no es parlés de boicot per al dilluns següent. Mai encara sota el franquisme no havien circulat per Barcelona tants milers de fulles clandestines... si clandestines es pot dir a unes fulles que passaven obertament per les mans de tota mena de ciutadans!

Barcelona es preparava per a grans jornades de protesta, de protesta pacífica però resoluda, per a jornades d'unànime afirmació ciutadana.

En aquests mateixos dies començaven a circular diversos relats i circulars relatada en el de la dimissió dels barcelonins sobre el importància de la situació d'extremisme.

ren a circular diversos relats relatada en el de la dimissió dels barcelonins sobre el importància de la situació d'extremisme.

Aquesta des de les pot resumir-se per un capital: «La greu».

Es evidència de contra des barcelonins autèntic abscipol

GRANS CORRUES DE TRAMVIES

A les primeres hores del dilluns, dia 14, els obrers que anaven al treball començaren a donar la tònica del que seria aquella jornada de boicot i les que havien de seguir. De bon matí, pels barris treballadors, corrues d'obres en grups anaven a peu cap al treball. Eren grups nombrosos en els quals bullien els comentaris i es respirava la satisfacció i la joia de l'acció.

Per Badalona, Sant Andreu, Horta, Sans, Coll-Blanc, un veritable formiguer d'homes i també de dones que s'havien aixecat més d'hora que de costum, anant a peu al treball, feien acte de protesta i d'afirmació ciutadana. Per llur costat passaven els tramvies i autobusos, buits o amb alguna parella de guàrdies.

El senyal estava donat. Els obrers havien començat les jornades del boicot. Eren molts els que portaven llurs fiambres amb el dinar del dia a la mà. Si alguns, per haver-se aixecat massa tard, es veien obligats a agafar el tramvia en les bariades més extre-

mes, el deien per a seguir.

De les 7 del matí, tot barrejat, es veien ciutadans que aceres. Se sentien és millor que l'unanimitat d'aquests dies més sionant. Ho veiem que no calia a ningú, cap a caça al tramvia i tramvies. Des d'aquella lonins tenien damunt de les i autobusos, o sols al Govern dia més abscipol i a la seva

El Governar tots els funien tar el bitllet, o del metro bé és cert que

MANIFESTACIONS DELS

El dia 11 foren repartides a la Universitat i a la Facultat de Medicina les primeres fulles cridant a boicotejar el transport a partir del dilluns següent. Pels patis i les aules, les fulles, acompanyades de comentaris entusiastes passaven de mà en mà dels estudiants. Diversos grups d'estudiants sortiren al carrer per a repartir fulles, a la Plaça de la Universitat, al carrer Aribau, als voltants de l'Hospital Clínic, etc.

El dia 14, mentre el boicot havia començat al carrer, els estudiants es manifestaven a la Universitat i enfora, sobretot a la Plaça. El Governador havia pres tota mena de precaucions. La Plaça de la Universitat i tots els carrers adjacents foren presos militarment per la policia. L'aspecte de la Plaça de la Universitat, el dia 14, es pot resumir així: Al carrer Tallers hi havia un d'aquest cotxes-bomba «made in USA» especialment destinats a disoldre manifestacions; diversos «jeeps» estacionaven en altres cantonades, carrer de Balmes i Gran Via; enfront de la Universitat hi havia encara més «jeeps» i un cotxe ràdio. Diverses dotzenes de policies, formats en esquadres, feien de tant en tant càrregues violentes i re-

partien cops soldre els car

Així i tenien mantenien prop de l'edifici d'ells circulaven voltes per malgrat la càrregues lliuraren a manifestacions

A les hores migdia i tardans, sobretot de les cions de si

El dia següent estudiants acusat. Les els estudiants banda amb prop de la lentes. A nombre d' la Univers campanyes havia puja a tocar a dé studiam la Univers Via, llenç

BOICOT AL TRANSPORT URBA CITADANA I DE SOLIDARITAT CATALANA

Barcelona rumors política plan- a l'entorn no eren pocs comentaris copsaven la si- en la si- posició del a Barcelona falangistes, següent dita de la nostra «La» és molt deno també ha- a les jorna- els profund i aballadors, per

als estudiants, per als empleats, comerciants i homes d'altres classes i capes socials, inclusivament extensos sectors de la burgesia, ja no es tractava tan sols de fer palesa una protesta general contra la puja de les tarifes del transport i la puja general de preus. Es tractava també, i sobretot, de fer que Barcelona, cap i casal de Catalunya, expressés en aquesta avinentesa, amb cívica solidaritat ciutadana, la seva protesta contra la política gener al del règim, el seu desig unànime de canvis en la política de l'Estat.

El poble de Barcelona així ho entenia i així ho havia de manifestar en el curs i en el desenvolupament de les jornades de boicot.

TRAMVIARIS. TOTHOM VA A PEU

deixans del final quir. 7 les 10 del centre i les maror de carrers i les aris: «Encara l de fet la celonina d'a- ment impres- Ho entre altres, calia de coacció cap tramvies, cap l'aque autobusos es fcs per tothom. quel, els barce- niencia que, per de es de tramvies usos, apuntava no over Colunga, cada abició al Govern eva venar ordres que fuen de presen- titles, de l'autobús etro treball. I si ert majoria presen-

taven el bitllet obligatori, no ho és menys que havien pujat al tramvia un moment, per tal d'obtenir el bitllet, i havien baixat de seguida continuant també a peu llur trajecte.

L'actitud de la pròpia guàrdia urbana és altament significatiu. Com que la majoria d'«urbans» tampoc agafaven el tramvia, foren reunits per a dir-los que calia que agafessin el tramvia i, a més, que prestessin llur concurs a la policia armada. Però llur actitud general fou de simpatia i col·laboració amb el moviment. Entre ells s'afermà la idea que llur obligació en matèria de transport era solament de regular el tràfic i que els problemes d'ordre públic no eren de llur incumbència.

Els propis tramviaris, per exemple, malgrat l'ordre sever de la companyia que tots havien d'agafar el tramvia, perticiparen també al boicot. Se'ls veia sortir en colla dels dipòsits de Sarrià, Horta, Sans o la Bonanova, anant a peu, junts amb els altres treballadors.

CRIS EN LA UNIVERSITAT

cops tal de dis- els gents. i estudiants es en la Plaça o l'Universitat, molts circula grup donant er aquesta manera, la policia i les estudiants es una veritable da del treball, i ve grups de ciu- estacionaren la manifest- els estudiants. festacions dels caràcter més a policia amb da i d'altra e estacionava gueren mes vio- gdia, quan el d'ns i a fora de els dos mil, les un grup que començaren a uns centenars egat enfront de ng de la Gran ts i consignes.

Els crits de «Mori el Governador» i «A baix el Govern» ressonaven per tota la Plaça.

Aquesta extraordinària manifestació que la policia es veia impotent d'evitar durà fins a les dues de la tarda. Quan la policia, encara amb més reforços, tallà totalment la circulació i va haver aïllat la Plaça, una cinquantena de guàrdies a cavall es llençà a la plaça en una càrrega furiosa contra els estudiants. Entre els cops de porra, corredisses i el sec galopar de la cavalleria sobre l'asfalt, els crits agermanats de més d'un miler d'estudiants que es replegaven cap a l'interior de la Universitat, dominaven tots els sorolls: «**Mori el Governador!**», «**A baix el Govern!**» Espaordits pel caràcter d'aquestes manifestacions, per llur fermesa illur amplària creixent, aquest mateix dia les autoritats feien clausurar indefinidament els cursos de la Universitat.

FRACASSEN LES MANIOBRES D'ACEDO COLUNGA

Mentrestant, el boicot començat amb cívica unanimitat continuava. El Governador, que mantenia constant contacte

telefònic amb Madrid, feia tot el que podia volent restablir la situació.

Una de les seves primeres idees havia estat de suspendre la sortida dels taxis. Pensava obligar així els ciutadans que se'n servien a agafar els tramvies. Però, segons es diu, l'alcade s'oposà enèrgicament a aquesta mesura. Això donà motiu a un enfrontament entre els dos personatges i, l'alcade havent amenaçat al Governador de dimitir, Acedo Colunga es veié obligat a renunciar al seu propòsit.

El dia 17 Barcelona es despertà coberta d'una lleu capa de neu i el fred feia sentir inusitades fiblades; el termòmetre marcava sota zero. Considerant que era aquest un dia propici per a trencar la unanimitat de la població, la Direcció dels tramvies, per iniciativa del Governador, va fer reclutar individus per a fer viatges... **pagats!**. Per a fer dues voltes completes amb el 29, la companyia pagava 25 pessetes.

MISERABLES PROVOCACIONS POLICIAQUES

Mentre el moviment de boicot continuava, sense que cap maniobra ni coacció del Governador reeixís a trencar la seva grandiosa unanimitat, cap al final de la setmana començaren a parèixer en algunes parets els crits de «**Vaga**», «**Huelga**». En les fàbriques es distribuïen octavilles del P.S.U. cridant els obrers a preparar-se per a un moviment de vaga.

L'ambient de vaga prenia ràpidament en les fàbriques i altres llocs de treball. Per tal de trencar o afeblir el moviment de vaga que s'estava preparant, la policia va recórrer a mitjans de provocació infame, sobre els quals es necessari cridar l'atenció de tots els treballadors. Per ordre d'Acedo Colunga, la policia va fer córrer manifestos apòcrifs, signats de vegades «P.S.U.», de vegades «C.N.T.».

PER L'ALLIBERAMENT DELS DETINGUTS

El grandios moviment que Barcelona ha realitzat el passat mes de gener, tan brillantment seguit pel poble madrileny, a primers d'aquest mes de Febrer, ha assestat un cop que pot ésser decisiu al règim de dictadura franquista.

«**No es tracta dels vint cèntims** —deien els comentaris generals durant el moviment—, **és que ja n'estem farts, de tot això**». I «tot això» és el règim; l'opressió, la misèria, representats pel franquisme.

El moviment ha cessat per a desenrotlla-se ara amb altres formes, entre les quals cal incloure-hi el «boicot latent» que es manté, consistent a no prendre el tramvia més que per a trajectes llargs i no completament. L'estat de protesta segueix així.

El descontent i les converses que el manifesten menaran a noves accions en el moment oportú.

En l'immediat, una tasca d'honor és l'organitzar i desenrotllar l'acció per la llibertat dels patriotes empresonats.

Nombrosos estudiants han estat detinguts; intel·lectuals representatius dels corrents polítics liberals, del mo-

Però, malgrat tot, els tramvies i autobusos continuaven pràcticament buits. Cada dia criculaven nous xistos que ridiculitzaven Franco i el Governador o els dos a la vegada. L'ambient de resoluta decisió que respirava Barcelona no havia fet perdre als barcelonins llur sentit de l'humor i de la ironia.

Al mateix temps començaren a circular noves fulles cridant els barcelonins a abstenir-se el diumenge següent d'anar a cap espectacle públic, fútbol, cinema, teatres, etc. Aquesta crida es popularitzà per Barcelona amb una rapidesa extraordinària i la consigna fou seguida efectivament.

La unanimitat ha estat tal que els propis elements falangistes que entraren en la Universitat per a posar novament el retrat de Primo de Rivera, que junt amb el de Franco havien arrencat els estudiants els dies 14 i 15, se sentiren obligats a fer constar que llur gest envers Primo de Rivera no significava que estiguessin en contra del boicot, amb el qual deien solidaritzar-se.

Amb els primers, per a donar-hi verossimilitud, indicava que la vaga no es podia realitzar el dilluns i que calia ajornar-la. Amb els signats «C.N.T.» es deia que la vaga «era política» i que no s'havia de fer. La difusió abundant d'aquests manifestos falsos, ensem que le dificultats de la clandestinitat i les detencions que la policia va començar a practicar amb gran nombre, van arribar a crear confusió i van poguer desarticlar el moviment de vaga que, amb tot, va iniciar-se en alguns llocs.

No cal dir que els baixos procediments del Governador, que acabem de reerir, són en definitiva una confessió més de la seva gran feblesa, una prova de la por del règim a l'acció de la classe obrera i de les masses populars de Catalunya.

viment catòlic, nacionalistes, es troben en presò; obrers i obreres de distintes tendències i, entre ells, Emilià Fàbregas, membre del Comitè Executiu del P.S.U., han estat privats de llibertat.

El nombre de detinguts i el fet que pertanyin a les més diverses condicions socials i a les més distintes tendències polítiques d'esquerra i de dreta palesen la grandiosa unanimitat del moviment, proven els progressos de la política de reconciliació i de Solidaritat Catalana i posen davant de tot el poble la qüestió de mantenir i afermar la unitat en les accions a emprendre per tal d'assolir-ne l'alliberament.

Des de la recollida de signatures a les fàbriques i altres llocs de treball, en els centres docents, en els medis intel·lectuals, en les associacions artístiques i recreatives, fins a l'acció dels advocats defensors, hi ha tot una gama d'activitats com el nomenament de comissions i visites a distintes personalitats amb condicions particulars per a intervenir, entre altres que en faran florir la iniciativa de cadascun i la iniciativa inescotable de les masses.

IMPORTANCIA DE LA TEORIA PER AL PARTIT DE LA CLASSE OBRERA

En presentar l'informe del Secretariat al I Congrés del Partit Socialista Unificat de Catalunya, deia el camarada Moix:

«El poble català compta amb un Partit de la classe obrera, la classe més avançada, armat amb les teories científiques de Marx i Lenin, que guia la seva activitat responsable als supremes i autèntics interessos del poble. Per això augmenta el seu prestigi i autoritat entre les masses treballadores, entre els pagesos, els intel·lectuals, entre les forces democràtiques i patriòtiques de Catalunya.»

Va ésser aquest mateix Congrés que, analitzant la situació general d'Espanya i la particular de Catalunya, va arribar a la conclusió que cal una política de reconciliació i solidaritat catalana, que uneixi l'acció de tots els catalans cobejosos de restablir les llibertats autonòmiques de Catalunya, de contribuir junt amb els altres pobles hispànics a la democratització de l'Estat espanyol.

Els moviments recents de Barcelona, Madrid, Còrdova, València i altres ciutats d'Espanya, donen plena confirmació a l'encert de les citades conclusions.

La línia traçada pel Congrés, presentada davant de la classe obrera i del poble catalans, destaca la gran importància que per ells té l'existència d'un P.S.U. fort, format i consolidat com a partit marxista-leninista, capaç de donar al poble una orientació justa en cada moment donat.

Aquesta importància adquirirà encara més relleu en la mesura que es desenvolupen els esdeveniments, a través dels quals les forces polítiques en acció arreu d'Espanya aspirem a aconseguir pacíficament la supressió de la dictadura franquista i l'establiment d'un règim de llibertat i democràcia.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya, com partit que és de la classe obrera, no té interessos estrets que li impedeixin de considerar l'interès nacional i de lluitar per ell sense prevencions mesquines. El P.S.U. es diferencia essencialment en això dels altres partits catalans que posen en primer lloc, més que l'interès general, l'interès particular de la classe o dels sectors que representen. El P.S.U. és dignament i autènticament un partit nacional per excel·lència.

El P.S.U. encarna la política de la classe obrera catalana, l'elabora, la formula i la presenta, defensant-la davant de tot el poble. La presència del P.S.U. representa un canvi qualitatiu en la correlació de forces polítiques catalanes. D'aquesta presència, de la força i de la capacitat del P.S.U. per a dirigir les masses populars catalanes, en depèn en gran mesura el paper que jugarà el poble català en els esdeveniments que s'atancen, promoguts pels anhels de llibertat i de benestar dels pobles de tot Espanya.

Aquests esdeveniments no es desenvoluparan d'una manera simple i en línia recta. Cal preveure que donaran lloc a situacions extremament complexes, a avanços i retrocessos, per a influir en els quals de manera efectiva i positiva cal armar-se teòricament i no fiar en l'espontaneïtat ni en intuïcions genials. Que el P.S.U. pugui donar en cada situació concreta una sortida justa, un objectiu correcte, serà obra de l'esforç i de la capacitat col·lectius del Partit, assumint cada organisme del Partit la responsabilitat que li correspon.

L'esperit de sacrifici i la capacitat d'ac-

ció, dels que tantes proves donen diàriament els milifants del P.S.U. seran tant més fructífers com més elevats siguin els coneixements polítics i teòrics de tots i de cadascun.

Tenint plena consciència d'aquest fet, el Congrés del P.S.U. ha definit la línia a seguir, els objectius immediats a proposar-se, la manera com es presenten actualment les distintes forces polítiques catalanes i llur evolució probable, la línia per a arribar a la unitat d'acció amb totes les forces oposades al règim franquista i per acabar amb aquest.

El Congrés ha dotat així el Partit dels elements essencials per a un estudi profund de la situació política tal com es presenta a Espanya en general i, més concretament, a Catalunya. Cal però que els materials fornits pel Congrés siguin estudiats i assimilats per tot el Partit, contrastant-los amb la vida pràctica. Això farà no solament que l'estudi dels materials del Congrés siguin assimilats per tot el Partit i que es consolidi la seva unitat política i ideològica, sinó que farà, a més, que tot el Partit contribueixi a veure'ls en contrast amb l'evolució social que, com és sabut, no s'atura. Contribuirà a una visió més completa i des de tots els angles de la situació política catalana en moviment constant i, en aquest període, accelerat. Tot el Partit anirà contribuint així a complementar o corregir aquells aspectes que ho exigeixin.

Per això és de la més gran importància que els militants no es conformin d'una simple lectura dels materials i els estudiïn atentament. Cal també, per això mateix, que totes les organitzacions assegurin una discussió ben aprofundida dels materials, que pot fer-se en dues parts. Una, l'informe del camarada Moix junt amb les tesis polítiques amb el fi de tenir una clara visió de com es presenten els esdeveniments en marxa i de contribuir a eixamplar-la. Una altra, l'informe del camarada Roman junt amb els Estatuts i les tesis sobre el Partit, per tal d'assimilar el caràcter del Partit, el seu desenvolupament orgànic, corregir els defectes que el Congrés ha assenyalat, preparar-se per a enfortir-lo més i més políticament i orgànica.

El Congrés ha insistit en què tots els militants facin un esforç per tal d'estudiar els problemes polítics lligats a les qüestions teòriques, ha encarregat al Comitè Central que creï condicions per a facilitar l'estudi i ha fixat a tots els militants, en els Estatuts, l'obligació d'estudiar.

Els esdeveniments polítics avancen ràpidament i s'atancen a una culminació. L'estudi de les teories revolucionàries de Marx i Lenin és per a tots els militants del P.S.U. una necessitat ineludible que ens nem d'imposar tant més, puix que encara és fàcil de trobar en el partit una subestimació en la pràctica de la importància de la teoria.

El Partit de la classe obrera necessita elevar constantment el seu nivell ideològic i teòric. **«Sols un partit dirigit per una teoria d'avantguarda —diu Lenin en «Què er?»— pot complir la missió de combatent d'avantguarda.»**

Hem entrat ja en un període d'intensa activitat de les masses obreres i populars del nostre poble; en un període d'aparició de nuclis polítics nombrosos que tracten d'erigir-se i consolidar-se com a partits representatius de les distintes classes i capes del poble català i busquen recolza-

ment en les masses. Això comporta un re- viscolament impetuós d'antigues tendèn- cies i corrents ideològiques i l'aparició de noves, tendents totes elles a influenciar la classe obrera i les masses populars, a sot- metre-les a la ideologia burgesa.

En aquest període el P.S.U. s'engrandirà amb milers i desenes de milers d'obres, de pagesos d'estudiants, intel·lectuals i altres patriotes, atrets pel prestigi i auto- ritat que el P.S.U. ha conquistat davant del poble de Catalunya amb la seva lluita anti- franquista conseqüent, atrets també per la gran irradiació i atracció que exerceixen mundialment la Unió Soviètica i el gran camp del socialisme. Vindran al Partit antics militants que han actuat tot aquest temps a llur manera, honestament, però aïllats del Partit; vindran militants cenestistes que ja avui manifesten llur simpatia pel partit i que en el moment propici donaran el pas decisiu; vindran milers de treballadors de la jove generació, desvetllats a la vida política sota el franquisme, que ansiegen d'enquadrar-se en el P.S.U.

La pràctica i l'experiència adquirides en la lluita i els coneixements obtinguts a força d'estudi pels milers de militants, actualment enquadrats dins i fora de Catalunya, tindran un gran camp d'aplicació tant en el terreny polític per a organitzar i dirigir la lluita de les masses, com en el terreny de l'enquadrament orgànic i de l'educació dels militants en els principis del marxisme-leninisme dins del Partit.

Aquesta grandiosa perspectiva, que ja va ésser realitat pràctica com ho demostrà la pròpia composició del Congrés, obliga el Partit, tots els militants, totes les organitzacions, a donar a l'estudi de la teoria tota la importància que li correspon.

Les tasques que ha de realitzar el Partit en la lluita per enderrocar el franquisme, unit a forces burgeses i a altres forces obreres més o menys influenciades per la ideologia burgesa, exigeixen i exigiran cada cop més dels militants del P.S.U. una gran fermesa en la defensa dels nostres principis, contra els intents de penetració de la ideologia burgesa. Els militants del P.S.U. han de saber combinar llur deure d'estudiar amb les exigències de l'acció pràctica.

Les direccions comarcals i locals del P.S.U. han d'insistir prop dels militants i els han d'ajudar en l'estudi individual, assenyalant aquelles obres dels nostres mestres que més poden valdre'ls en un moment donat per a la comprensió de problemes concrets o en raó dels medis en els quals actuen. Al mateix temps, les direccions comarcals i locals han de prendre mesures per a la creació de cercles d'estudi, en els quals un cert nombre de militants dediquin a l'estudi polític i teòric una atenció especial.

El Comitè Central, complint les orientacions donades pel Congrés, ha d'ajudar en aquesta tasca a tot el Partit, li ha de facilitar en la mesura possible la literatura necessària ha de dotar el Partit de guions i textos que orientin l'estudi de la manera més adequada.

Tot això contribuirà poderosament al reforçament de la unitat ideològica que, com deia el camarada Moix en el Congrés, en l'informe esmentat: **«és la base de la seva força i de la seva capacitat política. Per a la realització de la seva missió d'avantguarda dirigit, el nostre Partit ha de tenir una especial atenció al reforçament d'aquesta unitat. Cada militant s'ha d'esforçar per a elevar els coneixements teòrics, mitjançant l'estudi atent, individual col·lectiu del marxisme-leninisme.»**

UNITAT D'ACCIO AMB ELS OBRERS DE LA C.N.T.

Per Margarida ABRIL

Les vagues i les accions del mes d'abril de l'any passat han estat d'una gran significació i han donat experiència a les masses treballadores d'arreu d'Espanya.

La unitat d'acció en les fàbriques i llocs de treball entre obrers comunistes, cenetistes, catòlics i nacionalistes, han donat més consciència de la seva força a la classe obrera, han elevat el moviment obrer a un nivell superior i li faciliten de passar a noves formes per tal que les accions i protestes segueixin llur camí fins a assolir els objectius que es proposen.

El passat mes de novembre, obligat per les lluites dels treballadors, el Govern franquista hagué de decretar un salari mínim de 31 a 36 pessetes diàries, segons les zones.

Però aquest augment, tot i ésser important, està ben lluny de les necessitats vitals de les famílies treballadores. Més encara pel fet que l'augment ha estat precedit d'una puja de preus que fa cada cop més difícil la situació de les llars dels treballadors.

Aquesta situació va crear un ambient de descontent de la classe obrera i de les masses en general. Per fàbriques i llocs de treball, pels mercats i per les barriades s'anà desenrotllant un ambient d'unitat i d'acció contra la puja dels preus i per la defensa de les reivindicacions.

El P.S.U. difongué un manifest cridant les masses treballadores a la lluita per llurs reivindicacions econòmiques i contra l'encariment del cost de la vida i allò que era un ambient general es va transformar en acció quan es va voler aplicar l'augment de les tarifes dels transports urbans a Barcelona.

Milers de fulls cridaren a boicotejar els transports, contra la puja dels preus. Aquesta crida fou acollida per les masses, disposades a entaular el combat. Els obrers cenetistes han actuat de comú acord amb els militants del P.S.U. en moltes fàbriques. La C.N.T. ha editat també fulls, el contingut dels quals coincideix en general amb els editats pel P.S.U.

Aquests últims temps, a través d'accions realitzades en conjunt, s'han reforçat els corrents d'unitat d'acció entre comunistes i cenetistes i alguns obrers cenetistes s'han decidit a ingressar en el P.S.U. en el qual troben més justa aplicació a llur sentiment revolucionari i a llur tradició de combats actius.

La idea d'unitat i d'acció ha donat un nou pas de gegant en la consciència de la classe obrera catalana, sobre tot després de l'augment de salaris de novembre passat, puix que ha demostrat a la classe obrera que amb la lluita unida de tots els treballadors, malgrat el règim de dictadura del general Franco, es poden obtenir concessions importants que millorin la situació de les masses treballadores.

El boicot dels transports urbans, tot i els objectius econòmics, ha estat d'un gran contingut polític i ha revestit el caràcter d'una acció unida i coordinada per part de les forces i dels grups d'oposició al règim, que hi han intervingut.

Els obrers anarquistes s'han de donar compte que els enemics dels treballadors del poble estan fent grans esforços per dividir la classe obrera, sobretot per impedir la unitat d'acció de comunistes i cenetistes. Franco i el Governador de Barcelona ho han intentat volent recolzar en els esdeveniments d'Hongria per a atiar els treballadors contra uns altres, quan en realitat aqueixos esdeveniments demostren que els treballadors hem d'unir-nos més

estretament contra la reacció i els imperialistes. El temps ha vingut demostrant de manera clara les mentides feixistes, palesant la responsabilitat dels contrarevolucionaris i llurs crims.

El Governador i la policia han mostrat durant el moviment com no s'aturen davant de cap canallada per a provocar enfrontaments i divisió entre els obrers. El Governador i la policia han fet circular a Barcelona fulls signats «C.N.T.», amb els quals es volia enfrontar els treballadors cenetistes contra els comunistes i els estudiants; enseris que en publicava uns altres signats «P.S.U.» dient que calia ajornar la declaració de la vaga que els treballadors estaven preparant.

Es natural que cridem els treballadors cenetistes a fer atenció a aqueixes manobres provocadores, ensems que comunistes i tots els treballadors sense distinció de tendències hem de treure'n experiències per a les lluites pròximes.

Els obrers cenetistes, en el transcurs de totes les lluites, tant en abril com en el recent moviment de boicot del transport urbà, han tingut en llur conjunt una actitud combatent, revolucionària. Però una i altra vegada alguns d'ells s'han pronunciat contra la vaga en preparació, justificant llur actitud en la consideració que la vaga anava a ésser política i que ells només volen lluitar per les reivindicacions econòmiques dels treballadors.

Voldriem demanar ben fraternalment als camarades cenetistes que reflexionin sobre tals actitud i justificació; que es donguin compte que la història revolucionària demostra que tot moviment reivindicatiu de la classe obrera és en el fons polític.

El marxisme ens ensenya que les lluites econòmiques de la classe obrera pel millorament de llurs condicions de vida són lluites contra el capitalisme, les quals lluites poden ésser molt variades segons la situació i la maduresa de les masses treballadores. Amb les lluites per les reivindicacions econòmiques els obrers i treballadors defensen uns interessos particulars immediats, però és amb la lluita política conscient que els obrers intervenen en la defensa dels interessos generals i vitals.

L'experiència del passat moviment demostra que, tot i haver començat contra la puja de les tarifes del transport, ha estat un moviment essencialment polític, contra la política del règim i contra la dictadura del general Franco.

Una de les experiències que també podem treure de l'últim moviment és que en el seu curs no s'han fet prous esforços per aprofitar les possibilitats legals que ofereix el propi règim, com són els sindicats verticals, els enllaços en les fàbriques i altres empreses.

Recolzant en tals experiències, unint-nos més estretament, obrers comunistes i cenetistes podem seguir millorant l'orientació i l'organització de futures lluites, protestes i accions. El grandios moviment de boicot del transport urbà ha posat ben de relleu, de manera pràctica i efectiva, la formidable força de la classe obrera quan actua unida. Això dona idea clara de com la unitat d'acció de la classe obrera, per la qual comunistes i cenetistes podem fer molt, serà també capaç d'arrencar les reivindicacions econòmiques que reclamen les masses treballadores, principalment un salari mínim vital que permeti viure dignament.

Per això, comunistes i cenetistes, en tant que elements més combatents i conscients, en tant que avançada revolucionària de la classe obrera, hem d'esforçar-nos per tal que les lluites i les accions dels treballadors siguin més organitzades. I això ho aconseguirem si ens unim més a base d'objectius concrets com l'organitzar la lluita de les masses treballadores pel salari mínim vital amb escala mòbil, per salari igual a treball igual i per un subsidi d'atur forços. Això és tant més necessari per quant la política del general Franco mena inevitablement a un agreujament encara pitjor de la situació econòmica del país i del nivell de vida dels treballadors.

La nostra unitat d'acció facilitaria una àmplia activitat explicant la situació, les puges de preus, els beneficis capitalistes, l'empitjorament de les nostres condicions de vida. També facilitaria un més ampli aprofitament de les possibilitats legals en cada moviment; guanyant a favor d'ell el recolzament de les masses, llur pressió en els sindicats, la simpatia dels funcionaris i d'alguns de llurs dirigents.

La nostra unitat d'acció contribuiria poderosament a la formació de comissions obreres, integrades pels obrers de totes les tendències, comunistes, cenetistes, catòlics, nacionalistes i altres, que comptarien així amb el recolzament de la immensa majoria dels obrers en cada fàbrica o altre lloc de treball. Tals comissions, lluitant per a fer efectives les reivindicacions aprovades pel III Congrés de Treballadors, podrien recolzar i mobilitzar els enllaços sindicals, els membres dels Jurats d'Empresa, molts funcionaris i àdhuc dirigents de la CNS, en favor de les reivindicacions. Això ha de contribuir a donar a la massa treballadora encara més consciència de la seva força.

Les accions sotingudes han demostrat suficientment que, malgrat les nostres diferències ideològiques sobre tal o tal qüestió, podem arribar a establir acords concrets en defensa de les nostres reivindicacions comuns.

La unitat d'acció de comunistes i cenetistes té també una gran importància en vistes a aconseguir la democratització dels sindicats verticals i a preparar condicions per a convertir-los en una poderosa organització sindical de classe de tots els treballadors, sense distinció de tendències i d'opinions polítiques.

Avui es van donant les condicions per assolir aquesta democratització si els treballadors ens unim per a exigir que els dirigents sindicals siguin nomenats democràticament pels treballadors. És evident que els treballadors elegirien llavors els homes amb els quals tenen confiança, indistintament si han pertanyut o pertanyen a la CNT o a la UGT o si són obreres i obrers de la nova generació i, àdhuc, dels que, tot i haver estat de Falange, avui se senten al costat dels treballadors i en defensen les reivindicacions.

La unitat d'acció de comunistes i anarco-sindicalistes ha de contribuir a reforçar la lluita per les reivindicacions econòmiques, a fer més forta i àmplia la unitat de la classe obrera amb totes les forces polítiques que avui lluiten contra el règim del general Franco. L'extraordinària força de la classe obrera, particularment a Catalunya, seria decisiva per a unir totes les forces antifranquistes i arribar a la plasmació d'una àmplia **Solidaritat Catalana** que, conjuntament amb les forces antifranquistes de tot Espanya, podria posar fi a la dictadura i restablir un règim de llibertat i de prosperitat econòmica.

LA "DOCTRINA EISENHOWER" I L'ORIENT MITJA

L'agressió franco-britànica contra l'Egipte ha posat davant dels pobles la continuïtat del perill de guerra. Els imperialistes no renuncien a provocar-la.

Es cert que la correlació actual de forces mundials i la presa de consciència per part dels pobles oposen una resistència tenaç i poderosa als designis imperialistes i que existeixen condicions per a fer entrar en raó els eventuais agressors. La retirada d'Egipte de les tropes anglo-franceses també és una prova d'això.

Però solament veient els perills i denunciant-los, poden els partidaris de la pau mantenir l'opinió mundial vigilant i apta per a destruir les maniobres dels incendiaris de guerra.

El perill de guerra, que les apetències imperialistes sobre el Mitjà Orient mantenen latent, exigeix la màxima atenció de tots els pobles.

L'actitud d'Israel no és casual. Tal com l'agressió li va ésser indicada i ajudada a preparar pels Governos de França i d'Anglaterra, la seva resistència actual a retirar-se de Gaza i del Golf d'Akaba no és producte del sol Govern israelita, sinó de l'acció i intervenció dels grans monopolis petrolers.

L'actitud d'Israel, malgrat les hipòcrites declaracions ianquis en les sessions de l'ONU, forma un conjunt amb la «doctrina Eisenhower» recentment inventada sobre l'Orient Mitjà. Aquesta doctrina i l'actitud d'Israel es complementen amb la decisió, també recent, dels Estats Units de dotar d'armes atòmiques les bases ianquis, escampades arreu del món capitalista.

En el discurs pronunciat a Miami darrerament, el general Maxwell D. Taylor, cap de l'Estat Major ianqui, ha fet la declaració següent:

«L'exèrcit de terra americana té instal·lacions en 73 països. Emplea en total més d'un milió de soldats i 440,000 civils. És una de les empreses més grans de tot el món, una empresa el capital de la qual ultrapassa 44,000 milions de dòlars».

Es evident que els monopolis ianquis treuen grans beneficis i encara pensen treure'n més d'aquesta enorme inversió. Amb el pretext de la defensa del món occidental, van desplaçant competidors, acompanyant mercats, van instal·lant bases militars. Així pensen no solament esdevenir amos absoluts del món capitalista, sinó, a més, en cas de guerra, fer que la rèplica dels països agredits destinada als Estats Units caigui sobre els països des dels quals preparen l'agressió.

Per a ells els beneficis, els cops per als altres.

Aquesta política ianqui entranya greus perills per al poble català, per al poble de tot Espanya. Espanya és un dels 73 països als quals s'ha referit el citat general nord-americà. Les condicions del pacte amb els Estats Units deixen als ianquis el dret de fer i desfer en llurs bases militars sense ni tan sols informar-ne el Govern franquista. Les bases ianquis d'Espanya són així les més indicades per a ésser convertides en dipòsits d'armes i d'explosius atòmics.

Això, lligat amb la «doctrina Eisenhower» sobre l'Orient Mitjà afegeix altres perills al perill de guerra. La doctrina Eisenhower estableix com veritat absoluta indiscutible, sense demanar opinió als països àrabs, la «interdependència de destins entre aquests països i els Estats Units. El descobriment d'aquesta «interdependència» és prou per a justificar la decisió ianqui d'imposar llur dominació als països àrabs, venint així a substituir l'imperialisme franco-britànic, massa afeblit per a resistir l'im-

petu del moviment alliberador dels països colonials.

Assimilant per altra banda el moviment anticolonialista amb el que en diuen «influència comunista» o «influència soviètica» preparen la «justificació» per a una agressió contra la Unió Soviètica si, en un moment donat, ho consideressin propici.

Mentrestant, els trustos americans busquen d'assegurar llur predomini en l'exploració del petroli i llur monopoli en aquests mercats.

Així, ultra el perill de guerra que fa planar sobre Espanya, la doctrina Eisenhower amenaça amb arrabassar ràpidament a la producció espanyola les posicions que encara té en els països àrabs. La doctrina Eisenhower sobre l'Orient Mitjà repercutirà inevitablement en les exportacions tèxtils espanyoles, en les operacions M i MU, expulsarà els productes industrials espanyols dels últims mercats que els queden.

L'interès d'Espanya està precisament en oposar-se a la doctrina Eisenhower i en afavorir el moviment d'alliberament nacional dels països àrabs. L'alliberament polític, estatal, d'aquests països, i l'exploració per ells mateixos de llurs riqueses naturals, guardant en el país els fabulosos beneficis que se n'emporten els imperialistes, tindria repercussió en llurs mercats nacionals, aixecant-ne la capacitat adquisitiva, ço que seria favorable a l'exportació dels productes espanyols. Al mateix temps, se sostreuria als imperialistes

un camp de maniobres per a llurs preparatius d'agressió, allunyant el greu perill que la situació de l'Orient Mitjà fa planar damunt d'Espanya.

El Govern franquista es dona compte que la doctrina Eisenhower topa i topa, cada cop més amb l'oposició del poble espanyol, amb una resistència creixent en els propis medis que encara el sostenen. D'ací l'actitud aparentment contradictòria de la política franquista envers els països àrabs. D'un costat, paraules d'amistat i reconeixement de llur dret a la independència nacional; d'un altre costat, recolzament pràctic dels imperialistes, principalment dels imperialistes nord-americans.

De fet, el Govern franquista, supeditat als Estats Units, provoca amb la seva política, el descontent i l'enemistat dels països àrabs, amb greu dany per als interessos nacionals d'Espanya.

L'interès nacional d'Espanya comana una política ben diferent a la del Govern franquista, una política que podria realitzar plenament un Govern democràtic que comptés amb el reconeixement i el suport del poble: una política d'amistat amb els països àrabs i de recolzament efectiu de llurs llegendimes aspiracions a la independència nacional; una política d'oposició real a la doctrina Eisenhower de sotmissió dels països de l'Orient Mitjà i, ensenyant que sostregui Espanya de les intolerables obligacions que li imposa el pacte Franco amb els Estats Units.

SOBRE ELS ESDEVENIMENTS D'HONGRIA CARTA OBERTA A UN GRUP D'INTEL·LECTUALS CATALANS

Darrerament, amb motiu dels passats esdeveniments d'Hongria, un grup de 14 escriptors catalans, entre els quals Carles Riba, Rafael Tasis i Jordi Sarasanedas, han trobat escaient de publicar en «Le Figaro Littéraire» de Paris, llur adhesió a una crida d'intel·lectuals diversos. El text d'aquesta adhesió (en la qual, en nom d'un concepte força ambigu i abstracte de la llibertat, es ret homenatge a l'escomesa reaccionària d'Hongria) així com el nom dels signataris, han donat lloc a una adequada resposta per part d'un important nucli d'intel·lectuals, més important en nombre i, al menys tan important per llur significació intel·lectual, dels quals, però, per motius ben comprensibles no en podem donar els noms.

En forma de carta oberta i signada «un grup d'intel·lectuals antifranquistes», han adreçat als signats de la nota de «Le Figaro Littéraire» una declaració que l'espai ens impideix de publicar íntegrament.

En aquesta carta oberta es fa retret al grup esmentat dels 14 escriptors d'una manca visible d'esperit crític i informatiu, de lleugeresa, en llur apreciació del significat real dels esdeveniments d'Hongria.

Després d'un examen força circumstanciat d'aqueixos esdeveniments, parlant del que s'hauria produït a Hongria si la contrarevolució hagués triomfat, es diu: «Hauríem vist a Hongria el que s'ha vist en altres indrets on la llibertat ha estat trepitjada: l'esclafament en sang, pels ianquis, de la llibertat que havia conquerit Guatemala; i la mort lenta dels homes que a Puerto Rico representen la darrera esperança de les cultures ibèriques; i la sang vessada tant es vegades a l'Amèrica hispànica amb els sergents-generalíssims al servei dels interessos nord-americans; i l'atracament de Suez; i la gibraltarització de tota la península ibèrica, amb la qual es compleixen els versos de Rubén Darío: «Ets

els Estats Units, ets futur invasor... «i això; amb la silenciosa complicitat del món lliure».

El document afegeix més endavant: «I per acabar, voldríem considerar alguns fets que directament ens afecten als catalans.

«L'especial situació del nostre poble, en el qual l'alliberament de «l'infern roig» per les forces de l'«Occident cristià» fou un èxit (èxit avui sostingut per la presència de les bases ianquis) ens ha donat molta més claredat de judici.

«Ens ha de cridar l'atenció el fet que són precisament els enemics més furiosos no tan sols de la llibertat, sinó concretament de les nostres llibertats, els que avui les han reclamades amb més vigor per Hongria. Es que la volen per a tot el poble hongarès o només per a llurs consemblants magiars?»

«No és tot això ben sopitós? No ens ensenya clarament quina és la «llibertat» que volen estendre per tot Europa?»

Aquestes puntualitzacions dels autors de la carta oberta s'imposaven. A la nostra, fa prop de vint anys que el poble català malda per a alliberar-se del jou del feixisme, del jou dels que es presenten com els millors amics de la «llibertat»... Hongria!

La discreció sobre aquest punt tan important per als catalans no és explicable en els signataris del text publicat a «Le Figaro Littéraire». Aquests escriptors han parlat massa o massa poc. És possible que llur resposta seria que no podien dir certes coses pel fet de posar-hi públicament llur signatura. Però, aquest fet ja els hauria de fer reflexionar. En tot cas, volem creure que les útils reflexions de la carta oberta els incitin a una valoració més obiectiva del significat de llur acti-